

Dona suport al periodisme local **Inscriu-te a Eix Diari!**

TRIBUNA ▾ COLUMNES ▾ CARTES A LA DIRECCIÓ ▾ OBITUARI ▾ ARXIU ▾

LITERATURA

El cos de l'Home és també el cos de la Dona

EL BLOG DE TERESA COSTA-GRAMUNT Teresa Costa-Gramunt

 Vilanova i la Geltrú 16-01-2023 20:46

◀ 3

Coberta de 'La paraula al cor del cos', d'Annick de Souzenelle. Eix

Fragmenta Editorial ha publicat un llibre de molt calat humanístic, un d'aquells llibres en què a cada pàgina t'has d'aturar a pensar, ja que tot el que s'hi diu és com una icona que parla al més profund de l'ésser

Dona suport al periodisme local col·laborant amb nosaltres i fes-te'n **subscriptor per només 3€ al mes** sense permanència.

Dona suport al periodisme local Inscriu-te a Eix Diari!

tocar l'essencial, dona la volta a les interpretacions reductores de la Bíblia.

Fa temps que ens hem adonat que la Bíblia no pot ser llegida en un sentit literal sense que ens amari una gran incomoditat i confusió. Perquè, com podem interpretar, per exemple, sense que ens faci mal d'ulls –i al cor–, que la dona va ser creada de la costella d'Adam? Fa ballar el sentit comú, ja que els infants neixen de dona. A seu llibre *La femme des origines*, l'historiadora del Paleolític, Claudine Cohen, escrivia de manera tan real com poètica el que va ser des dels inicis per més que es vulgui negar o tergiversar: «L'home i la dona caminen l'un al costat de l'altre. Les petges de les seves passes s'inscriuen, paral·leles, en la cendra volcànica encara tèbia».

L'home prehistòric escrit així, en genèric, era també una dona. És per aquest motiu que, personalment, em va caldre el concurs de la imaginació simbòlica per interpretar la «costella» com el costat femení d'aquell ésser que, com creuen antigues tradicions, era androgin. És a dir: que el cos de l'Home era també el cos de la Dona, i que en un moment determinat Déu creador, a dir de la mateixa Bíblia, va veure que no era bo que l'home estigués sol, o, millor dit, que no tingués al davant, en cos i ànima, el seu femení interior, tal com després va veure el psicoanalista Carl G. Jung en els seus estudis de la psicologia de les profunditats.

És a aquesta ciència de caire humanístic a la qual va acudir Annick de Souzenelle per redescobrir el significat profund del relat bíblic al costat de les riqueses semàntiques que proporciona el coneixement de l'hebreu i les valences numèriques de cada lletra, així com també el mapa espiritual de l'ànima representat en l'arbre de la càbala. Il·lumina llegir en llengua hebrea que al principi no hi havia Eva sinó *Ixà*, que vol dir l'esposa. *Ixà* és, doncs, l'altre costat –o «un dels seus costats», com especifica Souzenelle–, l'ésser femení interior que l'home ha d'esposar, com per la mateixa raó la dona ha d'esposar el seu ésser interior masculí. No hi ha plenitud humana sense aquest matrimoni interior que homes i dones, dones i homes hem de dur a terme en sentit espiritual. Aprofito aquestes reflexions per escriure que un dels grans problemes que assolen, i desconsolen, les nostres societats aparentment avançades: els feminicidis, és causat per una mala relació amb el femení interior per part d'una masculinitat malalta de patriarcat.

Annick de Souzenelle, matemàtica de formació i havent exercit una pila d'anys d'infermera (veient en tants cossos ferits ànimes ferides), des d'una vivència de la fe religiosa que no exclou la recerca científica, humanística i espiritual, ha elaborat un fèrtil pensament contemporani a través de les seves recerques exposades en llibres tan fonamentals com *Le symbolisme du corps humain* (1991), o *L'arc et la flèche. Merveilles de l'Éros* (2001). En l'elaboració d'aquests complexos treballs l'autora se serveix, com he dit més amunt, de la càbala, la psicologia junguiana i la filologia en uns treballs iniciats des del catolicisme i que, segons la seva sensibilitat religiosa, van convergir en l'ortodòxia (Souzenelle es va convertir l'any 1958). És des de l'ortodòxia viscuda amb la fe i calidesa humana que caracteritza la personalitat d'Annick de Souzenelle que la pensadora ha anat bastint ponts entre el judaisme i el cristianisme (ambdues religions comparteixen la Bíblia), tot incorporant al seu pensament la riquesa de la mitologia i la llum que proporciona el coneixement del simbolisme en les vies de l'exploració de la interioritat de l'ésser humà.

«La fe no s'encarrega, es diu. esclar! Però oblidem afegir-hi que el seu desig és en nosaltres, que *som* aquest desig», exclama Annick de Souzenelle. Quin regal, llegir les seves reflexions exposades de manera tan dinàmica en la conversa amb Jean Mouttapa: des de la més planera a la més profunda, des de la més abstracta a la més sensible, des de la més coral (de cor) a la més espiritual.

El periodisme de proximitat necessita del compromís dels seus lectors per defensar un periodisme més independent, lliure i plural.

SUBSCRIU-TE ARA!

 Arxivat a